

Stijn probeerde zich vrij te lopen, maar kreeg geen centimeter ruimte van zijn directe tegenstander. Toch werd hij door de centrale middenvelder aangespeeld. Het was hem al eerder opgevallen dat hij hier ook werd aangespeeld als hij niet helemaal vrijstond. En het tempo lag stukken hoger dan bij FC Rapitas.

Hij wurmde zich voor de verdediger, nam de bal aan en draaide kort weg. Hierdoor kreeg hij een halve meter ruimte. Stijn stond nu op ongeveer achttien meter van het doel. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat de keeper iets te ver voor zijn goal stond. In een fractie van een seconde flitste het door zijn hoofd om een boogbal te proberen, maar in diezelfde seconde besloot hij het niet te doen. De trainer had al een paar keer tegen hem gezegd dat hij zijn acties niet te mooi moest proberen uit te voeren. Hij moest doelgerichter zijn en schieten zodra dat kon.

Stijn maakte een tussenstapje zodat hij zijn standbeen naast de bal kon zetten en schoot zo hard als hij kon op doel. De bal bleef vlak boven de grond en raakte vijf meter voor het doel het veld. Doordat het gras nat was, kreeg de voetbal extra vaart en was de doelman kansloos. De bal zoefde langs de paal het doel in.

‘Mooi doelpunt, Stijn,’ hoorde hij een van de trainers roepen. ‘Dat is nou wat ik bedoel. Niet treuzelen, niet te mooi willen doen, maar gewoon schieten.’

Stijn had een blij gevoel. Het was de eerste keer tijdens dit trainingskamp dat hij een compliment kreeg. Hij had al een paar keer gescoord en er zaten mooie doelpunten bij, maar toch was de trainer niet helemaal tevreden over hem. En dat maakte hem ongerust.

Korte tijd later floot de trainer voor het einde. Na iedere training moesten ze twee ronden om het veld uitlopen. Daarna moest de verliezende partij de spullen opruimen en konden ze gaan douchen. Een uur later kwamen ze dan weer bij elkaar. Dan vertelden de coaches wat ze van de training vonden en waar iedereen op moest letten.

Terwijl hij van het veld liep, veegde Stijn met zijn mouw over zijn gezicht. Het water kwam met bakken tegelijk uit de lucht vallen. Door de regen en het pas gemaaid veld zaten de grassprietten overal aan vastgekleefd: aan zijn voetbalschoenen, aan zijn benen en zelfs in zijn gezicht.

Met FC Rapitas waren ze bijna nationaal kampioen geworden. Stijn speelde daar samen met zijn beste vriend Storm. Ze hadden de finale verloren, maar door hun goede spel waren Storm en Stijn wel opgevallen bij de scouts. Daarom had John Desmet, de trainer van het nationale jeugdteam, hen uitgenodigd voor dit trainingskamp.

Met veertig spelers uit het hele land waren ze in voorbereiding op het Europees Jeugdkampioenschap. Een week lang waren ze bij elkaar. Tweeëntwintig van de veertig jongens mochten mee naar Barcelona. Daar zou het kampioenschap gespeeld worden. Achttien jongens zouden dus afvallen.

De groep werd voor iedere training opgedeeld in twee groepen van twintig jongens. De trainers hadden aan het begin van het trai-

ningskamp verteld dat er met een A- en een B-selectie werd gewerkt. In de A-selectie zaten de spelers die op dat moment het meest in aanmerking kwamen om mee te gaan naar Barcelona. Maar als ze over iemand twijfelden of als iemand in de B-selectie erg goed speelde, zou er meteen gewisseld worden. 'We hebben maar één week om te beslissen, dus jullie zullen iedere training voluit moeten gaan,' had de trainer gezegd. Stijn en Storm zaten vanaf het begin bij de A-selectie.

'Het ging best lekker vandaag, vond je niet?' zei Storm opgewekt. Na het douchen waren ze onderweg naar de zaal waar de nabespreking plaatsvond.

Stijn haalde zonder iets te zeggen zijn schouders op.

'Vond je niet?' herhaalde Storm.

'Wel aardig,' antwoordde Stijn. De twijfel of hij wel bij de A-selectie zou blijven, maakte hem erg onzeker. Als hij niet geselecteerd werd, zou dat betekenen dat de kans op een plek in de selectie voor het EK een stuk kleiner werd. En als hij niet mee zou mogen, zou dat de grootste teleurstelling uit zijn voetballoopbaan tot nu toe zijn.

'Dat laatste doelpunt was anders niet verkeerd,' probeerde Storm zijn beste vriend op te vrolijken.

Stijn keek al wat blijer. 'Ja, die zat er lekker in, hè,' grinnikte hij.

'Pure mazzel,' hoorden de vrienden achter zich zeggen. De jongens keken om en zagen twee voetballers lopen. Stijn herkende een van hen. Hij zat ook in de A-selectie en was net als Stijn aanvaller. Zijn naam was Sjoerd.

'Had je het tegen ons?' vroeg Storm op niet al te vriendelijke toon.

‘Zie je nog iemand anders, flapdrol?’ reageerde Sjoerd even onvriendelijk.

De jongen die naast hem liep, schoot in de lach. ‘Dat is een goeie, Sjoerd.’

Stijn keek naar Storm en maakte zich meteen ongerust. Hij zag de blik in de ogen van zijn vriend. Een blik die hij maar al te goed kende. ‘Kalm, Storm,’ fluisterde hij. Hij wist dat Storm een driftkop was en het laatste waar hij nu zin in had, was ruzie.

Storm was blijven staan en had zich omgedraaid. Sjoerd stond vlak voor hem. Ze waren even groot. ‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Storm op dreigende toon.

‘Waarmee, watje?’ antwoordde Sjoerd.

‘Met dat Stijns doelpunt mazzel was?’

Sjoerd glimlachte en wilde langs Storm doorlopen. Maar die liet dat niet toe: hij stapte voor hem. ‘Krijg ik nog antwoord?’

Stijn merkte dat Storm ongeduldig werd. ‘Kom nou maar, joh,’ zei hij.

‘Niks ervan,’ antwoordde Storm zonder naar Stijn te kijken. ‘Eerst moet dit ventje mij even antwoord geven.’

Sjoerd keek van Storm naar Stijn en daarna weer terug. ‘Dat doelpunt van die vriend van jou was pure mazzel. Meer heb ik niet gezegd, toch?’

Storm schudde zijn hoofd. ‘En ik vroeg wat je daarmee bedoelde.’

Sjoerd haalde zijn schouders op. ‘Niks eigenlijk. Nou ja, misschien bedoelde ik dat je kunt zien dat jullie niet bij een profclub spelen. Jullie zitten er alleen bij omdat jullie de lievelingetjes van de trainer zijn.’

Stijn zag dat Storms hoofd rood werd. ‘Kom nou,’ probeerde hij zijn vriend mee te krijgen. ‘Zo erg is het nou ook weer niet.’ En hij pakte Storm bij zijn arm.

Maar Storm rukte zich los. ‘Wij zijn helemaal niet de lievelingetjes van de trainer.’

Sjoerd lachte hard. ‘Yeah, right. De enige reden dat jullie bij de selectie zitten, is door die toestand in Engeland. Want voetballen kunnen jullie niet.’

Sjoerd doelde op het avontuur dat ze in Engeland hadden beleefd met Bert Pringel, de sterspeler van topclub Kick ’69. Stijn voelde nu ook boosheid in zich naar boven komen, maar hij wist zich te beheersen.

Storm niet. Die deed een stap naar voren en dook boven op Sjoerd. Beide jongens rolden over de grond. De jongen die naast Sjoerd had gelopen, probeerde Storm van zijn vriend af te trekken. Maar dat lukte hem niet.

Stijn kon zich ook niet meer inhouden: hij duwde de jongen weg. De beide vechtersbazen liet hij hun gang gaan. Hij keek op om te zien waar de andere jongen heen ging en zag toen pas de hoofdtrainer staan.

Die was op het geluid afgekomen. Hij trok de beide kempanten van elkaar af. De jongens bleven eerst doorvechten, maar toen ze doorhadden wie probeerde hen te laten stoppen, werden zowel Storm als Sjoerd meteen rustig. Ook andere spelers waren genaderd en keken toe.

‘Meekomen!’ commandeerde de trainer. ‘Jullie ook,’ zei hij tegen Stijn en de jongen die naast Sjoerd had gelopen. ‘En jullie kunnen vast naar de zaal gaan,’ zei hij tegen de anderen.

Zwijgend liepen de vier jongens achter de trainer aan. Nou, dat was het dan, dacht Stijn. Het avontuur in het nationale jeugdelftal heeft precies twee dagen geduurd. Een gevoel van teleurstelling overviel hem.